

Landbopolitik i Rusland.

I Storrusland — det er det uhyre Landomraade, der strækker sig hinsides Dniepr med en Befolkning paa ca. 40 Mill. — er al den Jord, som ikke ejes af Staten, Kronen eller Godsejerne, Bondekommunernes Fælleseje. Enhver mandlig og myndig Beboer i Kommunen — »Mir'en« — er berettiget til lige Andel i de Jorder, Kommunen ejer, og i Almindelighed foregaar Jordernes Fordeling blandt Beboerne hvert 9. Aar, nogle Steder hvert 6. og paa andre hvert 12. eller 15. Alt vedrørende Fordelingsmaaden bestemmes af Bønderne, der paa Fællesmøder træffe Beslutning om, naar der skal saas og høstes, thi de talrige Vange, over hvilke hver Familie har Brugsret, sædvanlig altsaa i 9 Aar, ligge saaledes blandede mellem hverandre, at det nødvendiggør, at de dyrkes og høstes paa samme Tid og ens Maade.

Den i Mir'en gældende Ordning af Storruslands Landboforhold er ældgammel, og sædvanemæssigt og sejt have Bønderne hidtil holdt fast ved den. Den berømte Ukas af 19. Februar 1861, der ophævede Livegenskabet, bestemte tillige, at Familiefædrene fremtidig paa Generalforsamlingerne skulde kunne gøre Ende paa den kommunistiske Ordning og indføre den individuelle Ejendomsret, naar $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer vare herfor. Men denne Bestemmelse har aldrig haft nogen praktisk Betydning.

Hidtil have Panslavisterne hævdet, at Jordfællesskabet vilde sikre Ruslands fremtidige Storhed, og hidtil har Rege-

ringen stadig søgt at styrke, udvide og beskytte Mir-Institutionen. I den nyeste Tid ere Anskuelserne imidlertid ændrede. Medens i det øvrige Evropa Landbruget har været i stærk Fremgang i de sidste Menneskealdre, dyrkes Jorden endnu i Rusland som for Aarhundreder siden, og der har hersket absolut Stilstand paa Landbrugets Omraader. Denne Stilstand tilskriver man nu Fællesskabet, der medfører, at Jordens Behandlingsmaade overalt maa være den samme, at forældede Driftsmaader bibeholdes og Overgangen til intensiv Drift umuliggøres.

Ved 2 Dekreter af 18. (5. russisk Stil) Okt. og 22. (9.) Nov. 1906 har Regeringen søgt at bane Vejen for Mir'ens Ophevelse. Det første Dekret bryder den, i Henhold til tidligere Love, Mir'en tillagte Magt til at binde Bonden til Landsbyen og holde ham fast ved Jordens Dyrkning, det giver ham Ret til frit at drage hen, hvor han vil, og til frit at vælge sit Erhverv. En endnu større Betydning tillægger man det andet Dekret, ved hvilket der rettes et stærkt Stød mod Mir'en som agrarretlig Institut. Thi i Henhold til dette Dekret kan nu enhver Bonde til enhver Tid fordre, at hvad der tilkommer ham af Jord uden nogen Afkortning anvises ham til fri Ejendom — en Majoritet af $\frac{2}{3}$ af Landsbyens Stemmer fordres altsaa ikke mere hertil —, og endnu mere: han kan forlange, at der gives ham Jord, der ikke ligger adskilt i flere Lodder, og hvis en saadan Arrondering ikke lader sig gennemføre paa Grund af Parcellernes Beliggenhed i Landsbyen, er han berettiget til en Erstatning i rede Penge. Endelig bevarer den Bonde, der faar Jorden udskiftet, Retten til at lade sine Kreaturer græsse paa Kommunens fælles Græsgange (Almindingen).

Den russiske Regering har nu nedsat provinsielle Landbo-kommissioner, der bestaa af Medlemmer, som ere kendte med de enkelte Egenes Landbrugsforhold og til hvis Raadighed der er stillet et stort teknisk uddannet Personale (Landinspektører o. lign.) og rigelige Pengemidler. Opgaven for disse Kommissioner, ved hvis Nedsættelse Regeringen har brudt med det hidtil fulgte centraliserede System, skal først og fremmest være at indlede Arbejdet med Hensyn til Bonde-

jordens Opmaaling, Regulering og Frigørelse samt bane Vejen for Overgangen til mere intensive Driftsformer.

Endvidere har Regeringen stillet ca. 7 Millioner Desjatina (1 Desj. = ca. 2 Tdr. Land) af den Jord, der tilhører Staten, til Raadighed for den russiske Agrarbank. Denne skal tilbyde Bønderne Jorden til billigt Køb.

Med de 2 ovennævnte Dekreter, der i Betydning ligestilles med Ukas'en af 19. Februar 1861, menes der at være aabnet en Mulighed for, at den Stilstand, der hidtil har hvilet over Storruslands Landbrug, nu kan brydes og Vejen aabnes for landøkonomiske Fremskridt. Derfor skulle de være hilste med Glæde i mange russiske Kredse — dog ikke blandt de Revolutionære, der som Modstandere af den individuelle Ejendomsret ville, at al Jord skal inddrages under Staten, og mod hvis Ønsker Dekreterne altsaa staa i skarp Modsætning. At de skulle drage hurtige Virkninger efter sig, synes man dog ikke at tro paa, thi de maa, hævdes der, ledsages af andre og indgribende Reforme — og først og fremmest paa Undervisningens Omraade —, før der kan blive Tale om en almindelig Fremgang inden for Landbruget. Men selv om der vil hengaa Aartier eller maaske en endnu længere Tid, før Virkningerne vise sig, ere de nu trufne Foranstaltninger modtagne med stor Sympathi som det første stort anlagte Reformforsøg. Medens de revolutionære Jordreformatore præalende have udtalt, at Rusland paa det agrariske Omraade har »*et nyt Ord*« at sige Verden, har Regeringen nu foretaget et betydningsfuldt Skridt paa den Vej, som Vestevropa forlængst og med saa afgjort et Held har betraadt.

Mindre Meddelelser.

† **Valdemar Stribolt**, der døde den 19. September, saa Dagens Lys paa Frederiksberg den 15. Decbr. 1868. Han tog Dyr lægeeksamen 1889 og blev samme Aar ansat som Assistent ved den stationære Klinik, hvor han forblev i henved 4 Aar. Han blev derefter knyttet til Forsøgslaboratoriets bakteriologiske Afdeling og virkede som Assistent ved Veterinær-fysikatet, indtil han fra 1. Juni 1903 at regne blev udnævnt til Docent i Beslaglære og Forstander for Beslagsmedjen ved den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. Professor B. Bang skildrer Stribolt som »en meget talentfuld Bakteriolog«, der »har haft væsentlig Andel i de af Bang publicerede Undersøgelser, f. Eks. om Nekrosebacillen, smitsom Kastning m. m., ligesom han ogsaa med stor Dygtighed har deltaget i de praktiske Arbejder for Bekæmpelsen af forskellige smitsomme Dyresygdomme«. (Biografisk Lexikon, XVI B.)

Det blev dog ikke den stille Syslen i Laboratoriet, der bragte Stribolts Navn frem i vort Landbrug, det blev den hvasse Kritik, han rettede mod Principperne for vor Kvægavl, mod den efter hans Mening for stærke Vægt, man lagde paa at frembringe Dyr af en vis ydre Form med Tilside-sættelse af, hvad det alene kom an paa i den rationelle Avl: Koens Evne til at producere megen og fed Mælk. For at fremme denne Evne tilraadede han gennemført Krydsning med Jersey-Kvæget. Sin første Afhandling om disse Forhold offentliggjorde han 1901 i »Maanedsskrift for Dyr læger«, og 1904 udgav han sit Skrift om »Principperne i vor Kvægavl«.

Hvem husker ikke den levende Interesse, med hvilken de af Stribolt fremsatte Principper og Paastande drøftedes i Pjecer og Skrifter, paa Møder og i Pressen? Dette skyldes ikke alene, at der rørted ved Spørgsmaal af stor fundamental Betydning for Kvægavlen, men ogsaa det personlige og agitatoriske Præg, Stribolt gav sin Fremstilling. Han angreb hensynsløst og fremsatte sine Paastande i saa kraftigt et Sprog, at der ikke er mange Sidestykker hertil i dansk Landbrugslitteratur. De angrebne bleve ham ikke Svar skyldige, og der stod Gny om ham og hans Lære.

Dog forholdsvis hurtig stilnede den larmende Kamp af, og da for nogle Aar siden Stribolts Sind formørkedes, var der Tavshed om hans Navn. Der er imidlertid ingen Tvivl om, at det Liv, der ved hans Virksomhed paany blev vakt i Avlslæren, har haft en ikke ringe Betydning.

Lucernen har været benyttet som Foderplante i Ægypten, Grækenland og andre af Østens Lande i mere end over 2000 Aar. Den stammer fra Østasien, hvor den trives udmærket paa de tørre Højsletter. Spanierne bragte den til Mexiko for omtrent 400 Aar siden, og derfra naaede den til Sydamerika, hvor den t. Eks. i Argentina i vide Egne saa at sige er Betingelsen for Kvægavlen. Til de nordamerikanske Fristater indførtes den fra Mellemveuropa for ca. 100 Aar siden, men den naaede foreløbig kun ringe Udbredelse her. Til Kalifornien indførtes den 1854 fra Chile, og fra Kalifornien er den saa langsomt, men sikkert, vandret mod Øst, nu dyrkes den i betydelig Udstrækning i de fleste af Staterne, og i mange af de vestlige er den den vigtigste Foderplante. Ingen anden Foderplante har i Nutiden vundet den Opmærksomhed som Lucernen.

Landhusholdningsselskabet har paabegyndt Trykningen af et af Statskonsulent *K. Hansen* forfattet Skrift om Lucernen og dens Dyrkning.
